



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **O. G.**, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2019, č. j. 8 A 84/2016-50,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 12. 2019, č. j. 8 A 84/2016-50, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Usnesením ze dne 30. 4. 2014, č. j. OAM-60584-8/DP-2013, zastavilo Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“), podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu řízení o žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání [§ 44a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], neboť žalobkyně ani na výzvu nedoložila potvrzení o zajištění ubytování. Odvolání proti tomuto usnesení žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 20. 4. 2016, č. j. MV-98227-4/SO-2014, a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 18. 12. 2019, č. j. 8 A 84/2016-50, rozhodnutí žalované i ministerstva zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[2] Podstatou sporu mezi žalobkyní a žalovanou je, zda v řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu postačilo namísto předložení dohody o zajištění ubytování odkázat na doklad, který žalobkyně předložila ministerstvu v řízení o

předchozí žádosti o prodloužení tohoto pobytového titulu, a zda tento odkaz žalobkyně opravdu učinila.

[3] Městský soud konstatoval, že ačkoli v řízení o žádosti leží primární odpovědnost za obstarání podkladů, které zákon ukládá žadateli předložit, právě na žadateli, neznamená to, že by bylo vždy nutné zákonem vyžadovaný podklad správnímu orgánu předložit „fyzicky“. Této procesní povinnosti může žadatel v závislosti na okolnostech dostat i jiným způsobem. Městský soud s odkazem na zásady vyjádřené v § 4 odst. 4 a § 6 odst. 2 správního řádu dovodil, že dotčená osoba může po správním orgánu požadovat, aby využil i jiné podklady, které již má ve své dispozici, pokud na ně dostatečně určitě odkáže a pokud tím správní orgán zbytečně nezatíží nad rámec nákladů, které by musela na opatření těchto podkladů vynaložit ona sama. Účelem právní úpravy totiž není žadatele formalisticky zatěžovat povinností opakovaně předkládat tytéž dokumenty, ale zajistit správnímu orgánu dostatek podkladů pro to, aby mohl ve věci rozhodnout, jak okonstatoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 9 As 46/2011-64). Městský soud proto dovodil, že odkaz na dokument založený v jiném správním spisu vedeném ministerstvem, v řízení věcně provázaném se současným řízením, by byl postačující reakcí na výzvu k odstranění vad žádosti.

[4] Dále se městský soud zabýval otázkou, zda žalobkyně na potvrzení o zajištění ubytování skutečně odkázala. Shledal, že správní spis sice neposkytuje oporu pro její tvrzení, že na tento dokument úřednici ministerstva upozornila, na základě konkrétních okolností je však nelze považovat za účelové. Žalobkyně především poté, co byla vyzvána k odstranění vad žádosti, dne 26. 2. 2014 doložila svůj cestovní doklad. O tomto úkonu se ve správním spisu nenachází žádný podrobnější úřední záznam, který by specifikoval, že se žalobkyně osobně dostavila, že předala správnímu orgánu konkrétní podklady; ze spisu není ani patrné, která úřednice s žalobkyní jednala. Ve správním spisu je založena toliko kopie cestovního dokladu, strohý úřední formulář nadepsaný „*Oznámení změn*“ a formulář „*o předmětu dodatku*“ (je zaškrtnuto, že byl doložen cestovní doklad). Úřední záznam o ústním sdělení žalobkyně mohla do spisu provést pouze úřednice, která byla s žalobkyní ve styku, a je nutné připustit i možnost jejího opomenutí takový záznam sepsat. Žalobkyně také již v odvolání jako jediný odvolací důvod namítala, že odkázala úřednici na potvrzení o zajištění ubytování. Ve správním spisu ministerstva o předchozí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu sp. zn. OAM-03661/DP-2013 se nadto potvrzení o zajištění ubytování (s platností od 25. 7. 2013 do 25. 7. 2015) nachází a postačovalo by i pro účely řízení v nynější věci. Nelze pominout ani věcnou souvislost a časovou návaznost aktuálního řízení a předešlého pobytového řízení. Ta mohla u žalobkyně vzbudit oprávněný dojem, že je k její osobě veden pouze jeden spis, ve kterém budou všechny doklady nalezeny, a že tak již dříve splnila povinnost předložit požadované doklady spolu se žádostí, nebo že stačí pouze neformálně na tento doklad upozornit příslušnou úřednici. Konečně městský soud zohlednil, že žalobkyně je cizinkou, která neovládá češtinu při jednání s úřady na stejné úrovni jako úřednice. Je tedy zranitelnější a nelze od ní očekávat, že při jednání ve věci svého pobytového oprávnění osvědčí zvláštní opatrnost.

[5] S ohledem na výše uvedené shledal městský soud postup žalované nedostatečným. Žalovaná měla dle jeho názoru za daných okolností přistoupit ke komplexnějšímu

pokračování

prověření tvrzení žalobkyně. Měla si rovněž vyžádat správní spis vedený v řízení o předchozí žádosti o prodloužení pobytového oprávnění (sp. zn. OAM-03661/DP-2013) a z něho ověřit, zda se tvrzení žalobkyně o tom, že doklad předložila, zakládá na pravdě.

[6] Proti tomuto rozsudku podává žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[7] Stěžovatelka souhlasí s názorem městského soudu, že odkaz na dokument založený v jiném správním spise by byl postačující reakcí na výzvu k odstranění vad žádosti a nerozporeje rovněž skutečnost, že žalobkyně v řízení o předchozí žádosti předložila potvrzení, které by postačovalo i pro účely aktuálního řízení. Neztotožňuje se však se závěrem, že ničím nepodložené tvrzení žalobkyně, dle kterého na dokument předložený v předchozím řízení odkázala, nemělo být odmítnuto s tím, že nemá oporu ve spisovém materiálu.

[8] Řízení o žádosti o prodloužení platnosti pobytového oprávnění je řízením zahajovaným na návrh a předpokládá aktivní účast cizince na obstarání potřebných listin; není proto povinností správního orgánu si chybějící podklady opatřit. Ve správním spisu se nenachází žádný záznam o tom, že žalobkyně vyzvala ministerstvo podle § 6 odst. 2 správního řádu, aby si doklad o zajištění ubytování opatřilo z vlastní úřední evidence. Úvaha, že úřednice ministerstva mohla opomenout záznam sepsat, je pouhou spekulací, a mohla by vést k závěru, že je vždy nutné přihlížet k tvrzením účastníků, ačkoli nebudou nijak prokázána. Stěžovatelce není zřejmé, k jakému „komplexnějšímu prověření tvrzení“ žalobkyně měla přistoupit, neboť žalobkyně nenavrhovala ani nepředložila žádné důkazní prostředky, kterými by své tvrzení podpořila. Důkazní břemeno ohledně prokázání tohoto tvrzení přitom leželo na žalobkyni. Stěžovatelka má za to, že její postup byl v souladu s judikaturou správních soudů, podle níž k nepodloženým tvrzením účastníků nelze přihlížet; k tomu odkázala na četnou judikaturu krajských soudů.

[9] Stěžovatelka se domnívá, že právě s ohledem na skutečnost, že žalobkyně neovládá český jazyk na stejné úrovni jako úředníci správního orgánu, měla dbát zvláštní opatrnosti a střežit svá práva. Krom toho nebyla žalobkyně v této problematice zcela neznalá, jednalo se již o několikáté řízení ve věci jejího pobytového oprávnění. Zákon o pobytu cizinců jasně stanoví, jaké dokumenty musí cizinec spolu se žádostí předložit, a argument městského soudu, že žalobkyně mohla nabýt dojmu, že ve věci je veden jediný správní spis, je tedy irelevantní. Žalobkyně byla řádně vyzvána, aby doložila potvrzení o zajištění ubytování, nemohla se tedy domnívat, že svoji povinnost předložit tento doklad splnila.

[10] S městským soudem nelze souhlasit ani v tom, že na dokument stačí pouze neformálně upozornit příslušnou úřednici. Bylo v zájmu žalobkyně, aby všechny požadované doklady ministerstvu doložila, případně v souladu s § 6 odst. 2 správního řádu řádně požádala, aby si tento doklad opatřil z předchozího řízení. Stěžovatelka v této souvislosti odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 7. 6. 2017, č. j. 11 A 236/2017-44, z něhož se podává, že „je věcí každého jednotlivého cizince, jakým způsobem se v řízení o vlastní žádosti o vydání pobytového oprávnění bude starat o to, aby svým vlastním

konkrétním jednáním splnil povinnost prokázat údaje, které po něm správní orgán za splnění zákonem stanovených podmínek důvodně požaduje. Nesplní-li však cizinec takovou povinnost, nelze následky, které pro něho následně vyplynou, přičítat k tíži správnímu orgánu.“

[11] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Ve vztahu k uplatněnému důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu, stěžovatelka neuvedla žádné konkrétní námitky. Přezkoumatelností rozsudku městského soudu je však Nejvyšší správní soud povinen zabývat se z úřední povinnosti podle § 109 odst. 4 s. ř. s. i bez námítky stěžovatele. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský (zde městský) soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud má za to, že tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Městský soud se dostatečně vypořádal se všemi žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. O tom, že je napadený rozsudek opřen o dostatek relevantních důvodů, ostatně svědčí i skutečnost, že stěžovatelka s jeho závěry obsáhle polemizuje.

[15] Z hlediska věcného posouzení kasační stížnosti [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] je mezi stranami sporná pouze otázka, zda může obstat tvrzení žalobkyně, že při předložení cestovního dokladu v řízení na prvním stupni odkázala úřednici ministerstva na potvrzení o zajištění ubytování založené ve správním spise sp. zn. OAM-03661/DP-2013, vedeném v řízení o její předchozí žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nikoli.

[16] Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu se vyvinula v obecný závěr, že v řízení o žádosti leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu. Nejinak je tomu v pobytových věcech cizinců (srov. rozsudky ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, či ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). K tomu zdejší soud v rozsudku ze dne 13. 9. 2019, č. j. 1 Azs 278/2019-25, dodal, že „je v zájmu žadatele o pobytové oprávnění, resp. o prodloužení jeho platnosti, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny podklady potřebné ke kladnému vyřízení jeho žádosti. Pokud tak žadatel neučinil, nelze považovat za pochybení správních orgánů, že v důsledku jeho nečinnosti rozhodly v jeho neprospěch, neboť musely vycházet z podkladů, které měly k dispozici.“

pokračování

[17] Náležitosti žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání stanoví § 31 odst. 1 ve spojení s § 35 odst. 2 a § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Standardním postupem je doložit všechny potřebné doklady již s podáním žádosti (srov. rozsudek tohoto soudu ze dne 29. 8. 2018, č. j. 10 Azs 349/2017-45). To ostatně vyplývá i z dikce § 35 odst. 2 citovaného zákona, podle něhož je cizinec povinen *k žádosti předložit náležitosti uvedené v § 31 odst. 1 písm. a) až d)*. Neobsahuje-li žádost předepsané náležitosti, vyzve správní orgán žadatele postupem podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění jejích nedostatků a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu; současně jej poučí o následcích nevyhovění této výzvě. Tím je v konkrétním případě zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (*žadatel neodstranil ve stanovené lhůtě podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení*). Lze tedy shrnout, že v případě lhůty podle § 45 odst. 2 správního řádu se již jedná o lhůtu dodatečnou, náhradní, a po jejím marném uplynutím nemá správní orgán jinou možnost, než o žádosti rozhodnout bez jejího věcného projednání.

[18] Žalobkyně podala dne 16. 12. 2013 prostřednictvím zmocněnce žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. Spolu se žádostí nicméně ministerstvu nepředložila originál cestovního dokladu, potvrzení o zajištění ubytování po dobu pobytu na území a doklad o účelu pobytu, kterým bylo v daném případě potvrzení úřadu práce o povolení nebo prodloužení povolení k zaměstnání. Téhož dne proto zmocněnec žalobkyně obdržel výzvu podle § 45 odst. 2 správního řádu, aby žalobkyně ve lhůtě 90 dnů od jejího doručení (tj. do 17. 3. 2014) předložila výše specifikované doklady. Žalobkyně zareagovala tím, že se dne 26. 2. 2014 osobně dostavila na ministerstvo s cestovním dokladem a dne 27. 2. 2014 doručila ministerstvu poštovní zásilkou rozhodnutí úřadu práce o prodloužení povolení k zaměstnání. V intencích shora vyložených ustanovení zákona o pobytu cizinců a správního řádu tak žalobkyně využila dobrodiní dodatečné lhůty pro doložení předepsaných náležitostí žádosti o prodloužení pobytového oprávnění, které měla předložit již při podání této žádosti.

[19] Z tvrzení žalobkyně, na němž setrvala v řízení před odvolacím orgánem i před městským soudem, se podává, že ohledně předložení třetí z požadovaných náležitostí, tj. potvrzení o ubytování, vycházela z toho, že svoji povinnost splní tím, že úředníci ministerstva odkáže na doklad založený ve správním spisu o její předchozí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. Takový způsob zajištění nezbytných podkladů k žádosti ovšem ze zákona nevyplývá, a dovodila jej teprve judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle ní výzvě k odstranění vad žádosti, respektive doplnění chybějících náležitostí, může být učiněno zadost i tím, že účastník řízení výslovně odkáže na konkrétní dokument založený v jiném správním spise, který má správní orgán, před kterým je vedeno řízení, k dispozici (srov. rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 9 As 46/2011-64). Žalobkyně tedy namísto toho, aby postupovala v souladu s výslovným požadavkem zákona, respektive kvalifikovanou výzvou správního orgánu, a spolu se žádostí (případně nejpozději ve lhůtě stanovené výzvou k odstranění vad) *fyzicky* předložila doklad o zajištění ubytování, spoléhala na příznivý výklad zákona, který žadateli umožňuje na příslušný dokument pouze odkázat.

[20] Jak již bylo výše uvedeno, odpovědnost za obstarání podkladů pro kladné vyřízení žádosti o pobytové oprávnění spočívá na cizinci a jeho primární povinností je potřebné dokumenty předložit již k žádosti, případně na výzvu správního orgánu. Tento výchozí princip vede Nejvyšší správní soud k závěru, že rozhodne-li se žadatel „*usnadnit si*“ splnění své procesní povinnosti tím, že využije dobrodiní výkladu zákona vstřícného k účastníkovi a odkáže správní orgán na podklad založený v jiném spise, nese sám odpovědnost za prokázání, že tak skutečně učinil.

[21] V nyní projednávané věci žalobkyně ani napodruhé nedostala povinnosti předložit ke své žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nezbytné dokumenty, ale podle svého tvrzení se spolehla na to, že sdělí-li úředníci při osobní návštěvě ústně, že ministerstvo již disponuje potvrzením o zajištění ubytování, které postačí i pro účely tohoto řízení, bude výzvě k odstranění vad vyhověno. O tomto ústním sdělení však žalobkyně v odvolacím řízení ani v řízení před městským soudem nepředložila žádný důkaz a Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelkou, že pro ně neexistuje žádná indicie ani ve správním spise. S ohledem na to, co bylo uvedeno pod body [17] až [20], tak nelze než konstatovat, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno stran prokázání skutečnosti, že na požadovaný doklad úředníci výslovně odkázala, a že svou imisní povinnost materiálně vzato splnila.

[22] Povinnost účastníka řízení prokázat, že vůči správnímu orgánu učinil konkrétní úkon, není ovšem neomezená. Například v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 3 As 150/2015-40, vyslovil tento soud závěr, že soudy jsou povinny v případě tvrzených chybějících dokumentů ve správním spise zohlednit právě úroveň vedení předloženého správního spisu. „*Za situace, kdy předmětný spis obsahuje soupis všech svých součástí, jednotlivé listy spisu jsou svázány, konsekutivně číslovány a logicky na sebe navazují, nevyvstávají rozumné pochybnosti o úplnosti spisového materiálu, které by odůvodňovaly obavu ze ztracení předmětného podání.*“ Skutečnost, že správné vedení spisu může hrát zásadní roli pro posouzení merita věci, vyplývá také z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2011, č. j. 1 As 10/2011-122, a ze dne 28. 12. 2016, č. j. 3 As 50/2016-35. V posledně citovaném rozhodnutí přitom zdejší soud judikoval, že neúplnost spisu nemůže jít k tíži žalobce, neboť to je správní orgán, jehož stíhá povinnost vést správní spis řádně.

[23] V nyní projednávané věci městský soud nepovažoval tvrzení žalobkyně, že na doklad o zajištění ubytování úředníci odkázala, *a priori* za nepravdivé mimo jiné proto, že správní spis neobsahuje žádný podrobnější úřední záznam, který by zachycoval, jakým způsobem byl ministerstvu doložen cestovní doklad a která úřední osoba ve věci jednala. Nejvyšší správní soud ověřil, že ve správním spisu je ke kopii cestovního dokladu skutečně připojen pouze krátký štítek s formulářem, v němž je zaškrtnuto, že byl předložen cestovní doklad, a dále úřední formulář nadepsaný „*Oznámení změn*“, z něhož je patrné, že žalobkyně doložila nový cestovní pas. Podle názoru zdejšího soudu nicméně absence podrobnějšího záznamu o předmětném procesním úkonu nepředstavuje nedostatek takové intenzity, který by zavalil důvod pochybovat o úplnosti správního spisu. Konstatovaná zkratkovitost při pořizování úředních záznamů sama o sobě neindikuje žalobkyní tvrzenou možnost, že o jiné, pro řízení relevantní skutečnosti úřední záznam proveden nebyl; správní spis rovněž není veden zjevně nedbalým způsobem (ve smyslu absence jeho žurnalizace, spisového přehledu, apod.). Na druhou stranu je třeba podotknout, že by bylo

pokračování

žádoucí, aby ministerstvo, potažmo stěžovatelka dbaly o pečlivější vedení správního spisu a věnovaly pozornost zejména preciznějšímu zaznamenávání způsobu, jakým se jednotlivé listiny stávají jeho součástí. Závažnější nedostatky ve vedení správního spisu by totiž v intencích výše citované judikatury kasačního soudu mohly v obdobném sporu mezi účastníkem řízení a správním orgánem přenést důkazní břemeno ohledně (ne)učinění určitého procesního úkonu na správní orgán.

[24] Na shora uvedeném závěru, že žalobkyně dostatečným způsobem nebyla schopna prokázat svá tvrzení o tom, že ministerstvo upozornila na možnost opatřit si požadovaný doklad ze spisu týkajícího se předchozího řízení ve věci jejího pobyového statusu, nemůže ničeho změnit polemika týkající se věcné a časové souvislosti těchto řízení. I pokud by žalobkyně nesprávně předpokládala, že ve věci je veden pouze jeden správní spis a že všemi potřebnými podklady již ministerstvo disponuje a snadno je dohledá, neznamená to, že by mohla rezignovat na výzvu správního orgánu k předložení obligatorních příloh nově podané žádosti.

[25] Nelze naopak přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že žalobkyně jako cizinka měla dbát zvláštní opatrnosti při jednání s úřady. Tento názor je v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž správní orgány musí dbát na srozumitelnost svého postupu zvláště pečlivě, je-li účastníkem řízení cizinec, a to i kdyby byl v dané věci zastoupen advokátem (viz rozsudek ze dne 10. 10. 2014, č. j. 2 Azs 75/2014-26). Podle rozsudku ze dne 4. 7. 2018, č. j. 4 Azs 135/2018-46, také platí, že ačkoli účastník řízení sdělí, „že nepotřebuje tlumočníka a že rozumí českému jazyku psanému i mluvenému, stále se jedná o cizince, pro něhož je čeština cizím jazykem, jehož zvládnutí může být pouze relativní [...], a existuje tu tedy značný prostor pro neporozumění či omyl“ (důraz přidán).

[26] Stěžovatelka konečně rozporovala závěr městského soudu, že na dokument založený v jiném spise stačí pouze *neformálně* upozornit. K tomu postačí uvést, že § 6 odst. 2 správního řádu nestanoví konkrétní formu, v níž by bylo nutno příslušný odkaz učinit, jak naznačuje stěžovatelka, výše však již bylo vyloženo, že v případě sporu mezi žadatelem a správním orgánem o to, zda na požadovaný podklad bylo řádně odkázáno, si žadatel zásadně nevystačí s pouhým tvrzením, že tak učinil, aniž by je podepřel jakýmkoli důkazem. Odkáže-li proto na chybějící dokument toliko ústně, vystavuje se riziku, že později v tomto ohledu neunese důkazní břemeno.

[27] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že napadený rozsudek je zatížen vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nezbylo mu proto, než jej za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. zrušit a věc současně vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku, pokud jde o posouzení otázky, zda žalobkyně prokázala, že úřednici ministerstva odkázala na potvrzení o zajištění ubytování založené ve správním spise o předchozí žádosti o prodloužení pobytového oprávnění (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[28] Vzhledem k tomu, že byl napadený rozsudek zrušen, rozhodne městský soud v dalším řízení rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu